

Sygn. akt I C 130/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Jolanta Szymanowska

Protokolant: protokolant sądowy Dorota Twardowska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko(...)u Funduszowi (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Funduszu (...) z siedzibą w W. na rzecz I. K. kwotę 80.000,00 złotych (osiemdziesiąt tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2014 roku do dnia zapłaty i kwotę 30.000,00 złotych (trzydzieści tysięcy złotych) tytułem znacznego pogorszenia sytuacji życiowej z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Funduszu (...) z siedzibą w W. na rzecz I. K. kwotę 3.817,00 złotych (trzy tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od (...) Funduszu (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 5.300,00 złotych (pięć tysięcy trzysta złotych) tytułem części nie uiszczonych kosztów sądowych.

I C 130/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 lutego 2015 roku powód I. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Funduszu (...) w W. łącznie kwoty 110.000,00zł, w tym kwoty:

- 80.000,00zł z tytułu zadośćuczynienia za śmierć matki Z. K. z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2014 roku do dnia zapłaty (na podstawie art. 446§4kc);
- 30.000,00zł z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej powoda po śmierci matki Z. K. z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2014 roku do dnia zapłaty (art. 446§3kc).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, że w skutek wypadku drogowego z dnia 7 sierpnia 2013 roku śmierć poniosła Z. K. – jego matka. Śmierć Z. K. była dla powoda ogromną tragedią i niepowetowaną stratą, z którą cały czas nie może się pogodzić, więź łącząca go z matką była niezwykle silna, po śmierci matki znacznemu pogorszeniu uległa także sytuacja życiowa powoda. Powód wskazał również, że do czasu wszczęcia niniejszego postępowania nie otrzymał od pozwanego żadnego świadczenia (pozew wraz z uzasadnieniem k. 2-7).

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 sierpnia 2015 roku (k. 35) pozwany (...) Fundusz (...)w W. domagał się oddalenia powództwa w całości (odpowiedź na pozew k. 23-25). W uzasadnieniu swojego stanowiska podawał, że żądanie

powoda ma związek ze zdarzeniem, które miało miejsce w dniu 17 sierpnia 2013 roku, w następstwie którego śmierć poniosła matka powoda – Z. K.. Sprawcą przedmiotowego wypadku był najprawdopodobniej kierowca pojazdu marki A., którego tożsamości nie ustalono. Pozwany nie znalazł podstawy do wypłaty żądanej przez powoda kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania. Tym samym pozwany zakwestionował zarówno zasadność jak i wysokość kwot pieniężnych dochodzonych w niniejszym postępowaniu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Z. K. była matką powoda I. K.. W dniu 17 sierpnia 2013 roku w N. doszło do wypadku drogowego, w trakcie którego nieustalony sprawca zdarzenia prawdopodobnie kierujący pojazdem marki A. potrącił stojącą na poboczu drogi pieszą Z. K., po czym zbiegł z miejsca zdarzenia. Na skutek odniesionych obrażeń ciała, Z. K. zmarła dnia 8 września 2013 roku. Relacje powoda z matką Z. K. były bardzo bliskie, tworzyli spokojną, szczęśliwą rodzinę. Oboje prowadzili wspólne gospodarstwo domowe, razem też pracowali w gospodarstwie rolnym. Do chwili obecnej powód nie pogodził się ze śmiercią matki. Zmarła była osobą bardzo rodzinną, spokojną, uczuciową i czynną. Z uwagi na to, że powód jest osobą niepełnosprawną, Z. K. opiekowała się synem, mobilizowała go do działania, przygotowywała posiłki, prała, sprzątała, pracowała w gospodarstwie domowym i rolnym, zajmowała się ogrodem wspomagala powoda też finansowo. Powód nie założył własnej rodziny. Wszystko w życiu powoda koncentrowało się na relacjach z matką. Mając opiekę matki powód czuł się bezpiecznie. Po śmierci matki na powoda spadł obowiązek utrzymania całego gospodarstwa domowego i samodzielnego zadbania o swoje codzienne interesy. Powód po śmierci matki nie radził sobie z podstawowymi codziennymi obowiązkami. Nie radził sobie i z gospodarstwem domowym i z pracą w gospodarstwie rolnym. W krótkim czasie sprzedał konie, świnie i krowy. Powód nie potrafił zajmować się sam gospodarstwem. Gospodarstwo podupadło. Powód chodził zaniedbany. Nie mogąc sobie znaleźć miejsca w domu często przebywał i przebywa u siostry. Powód do chwili obecnej pamięta obraz matki leżącej na poboczu w dniu wypadku, nie dającej oznak życia, powód „krzyczał do niej ale nie reagowała”, następnie pamięta obraz matki leżącej w szpitalu podłączonej do aparatury oraz pamięta dzień pogrzebu matki. Długo po śmierci matki powód nie mógł spać ani normalnie funkcjonować, bał się o swoją przyszłość, jak sobie poradzi sam w życiu. Powód posiada rodzeństwo (brata B. K.

i S. K. oraz siostrę A. M.) jednakże w zasadzie może liczyć tylko na pomoc siostry A. M., która przyjeżdża do powoda i stara się mu pomóc w sprzątaniu i innych codziennych obowiązkach. To A. M. przejęła rolę zmarłej matki. Powód przyjeżdża do siostry nawet 2-3 razy dziennie, dzwoni do niej około 20 razy dziennie. U siostry je posiłki, przywozi siostrze swoje rzeczy do prania. Z siostrą może porozmawiać, powspominać matkę, czasami pożyczyć pieniądze na utrzymanie. Obecnie powód I. K. ma 52 lata, jest kawalerem, grób matki odwiedza co tydzień w niedzielę, do chwili obecnej tęskni za matką i nie może pogodzić się z jej śmiercią (okoliczności bezsporne, zeznania Z. N. k. 47, zeznania M. Ż. k. 47, zeznania A. M. k. 50v-51, zeznania powoda k. 46v w zw. z k. 51).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane wyżej dowody w postaci zeznań świadków i powoda. Sąd nie znalazł podstaw do pozbawienia ich przymiotu wiarygodności i autentyczności, mogły one w pełni posłużyć do oceny wiarygodności materiału dowodowego w sprawie, pod kątem stworzenia łańcucha dowodów niesprzecznych wewnątrznie, wzajemnie, logicznie się dopełniających. Sąd uwzględnił zeznania powyższych świadków i powoda w szczególności w zakresie sytuacji rodzinnej powoda przed i po śmierci Z. K., rodzaju, długotrwałości, intensywności cierpień powoda oraz zmiany trybu jego życia spowodowanej wypadkiem, w którym śmierć poniosła jego matka, gdyż są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym

w sprawie. W ocenie Sądu, dowody uznane za wiarygodne w opisanej konfiguracji, tworzą łańcuch dowodów niesprzecznych wewnątrznie

i pozwalają na ustalenie stanu faktycznego w stopniu wystarczającym dla jednoznacznego wyrokowania w sprawie, przy wysnuwaniu wniosków zgodnych

z zasadami logicznego rozumowania i opartych na doświadczeniu życiowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Roszczenie powoda uznać należy za zasadne w całości.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że podstawa odpowiedzialności pozwanego nie była między stronami sporna, dlatego też jedynie wspomnieć należy, iż stosownie do treści art. 34 ust. 1, art. 35 oraz art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych

z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Przepisy tej ustawy, w zakresie przez nią uregulowanym, mają charakter szczególny w stosunku do przepisów Kodeksu cywilnego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 roku w sprawie III CZP 115/07, OSNC 2008/9/96). Porządkowo należy zaznaczyć, że bezpośrednia odpowiedzialność ubezpieczającego za szkodę wynika z art. 436 § 1 k.c. w zw.

z art. 435 § 1 k.c. i oparta jest na zasadzie ryzyka. Dla porządku wypada wskazać, iż zgodnie z art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, nie wyłączając pasażera pojazdu, który prowadzi, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności, czyli jego odpowiedzialność prawodawca ukształtował na zasadzie ryzyka. Ustawa o działalności ubezpieczeniowej określa w sposób ramowy zadania funduszu w zakresie likwidacji szkód komunikacyjnych. W wymienionym zakresie (...) ma obowiązek wypłacania odszkodowań i świadczeń z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów na osobie, gdy szkoda została wyrządzona w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem mechanicznym, a nie ustalono ich tożsamości i nie zidentyfikowano pojazdu (art. 51 pkt 1a), na osobie i mieniu, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony ubezpieczeniem obowiązkowym (art. 51 pkt 2a oraz § 34 ust. 1 in fine cyt. wyżej ustawy).

Powód I. K. swoje roszczenia opierał na treści przepisu art. 446 § 4 k.c. i art. 446§ 3 k.c.

W przedmiotowej sprawie kluczową więc kwestią było udzielenie odpowiedzi na pytanie czy powód wskutek śmierci matki Z. K. doznał krzywdy i jaki był jej rozmiar oraz czy po śmierci matki nastąpiło znaczne pogorszenie jego sytuacji majątkowej.

Zebrane w sprawie dowody jednoznacznie potwierdzają, że śmierć Z. K. spowodowała u powoda ogromne cierpienia psychiczne. Po jej śmierci,

u powoda pojawiła się rozpacz, ogromny żal, smutek, przygnębienie, poczucie niepowetowanej straty, co jest konsekwencją żałoby. Jakość życia powoda została w znacznym stopniu obniżona, jego aktywność życiowa została nie tylko przytłumiona ale i w znacznym stopniu zaburzona. Do chwili obecnej powód rozpamiętuje śmierć matki. Pozostałe uczucia smutku, osamotnienia i żalu będą towarzyszyły powodowi z pewnością przez następne lata jego życia. Śmierć matki była dla powoda traumatycznym przeżyciem, powód do chwili obecnej, doświadcza negatywnych emocji w okresach wspomnień o matce. Do chwili obecnej u powoda utrzymuje się uczucie tęsknoty za zarówno fizyczną jak i psychiczną obecnością matki. Jej śmierć zmieniła w sposób drastyczny codzienne funkcjonowanie powoda. Relacje powoda z matką Z. K. były bardzo bliskie, tworzyli spokojną, szczęśliwą rodzinę. Matka była dla powoda podporą w codziennym funkcjonowaniu. Bez matki powód jest zagubiony i nieporadny. Jego stan zdrowia

te uczucia jeszcze pogłębia. Powód nie potrafi żyć bez matki, ciągle ją wspomina i nie może pogodzić się z tym, że matka tragicznie zmarła.

Reasumując powyższe w świetle okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, że powoda dotknęła krzywda w postaci ogromnych cierpień psychicznych. Powód bardzo boleśnie przeżywał i przeżywa do chwili obecnej śmierć matki Z. K..

Wobec wykazania odpowiedzialności pozwanego, Sąd ma uprawnienia do przyznania powodowi odpowiedniej sumy pieniężnej za doznaną i odczuwaną nadal krzywdę. Podkreślić też należy, że jest to uprawnienie a nie obowiązek, bowiem wynika to wprost z redakcji przepisu art. 446§4 k.c., który stanowi, iż „Sąd **może** przyznać.....odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”. Ustalenie krzywdy w oparciu o rodzaj, natężenie i czas trwania tej krzywdy, trwałość skutków a także stopień winy sprawcy ma podstawowe i zasadnicze znaczenie przy ustalaniu wysokości sumy odpowiedniej, która miałaby stanowić za doznaną krzywdę rekompensatę pieniężną.

Kryteria ustalenia „kwoty odpowiedniej” na gruncie art. 446§4 k.c. jak wskazuje doktryna, winny być najwyższe na rzecz osób, które w sytuacjach utraty najbliższych członków rodziny pozostały samotne, czy też utraciły dzieci.

W każdym wypadku ocena wysokości zadośćuczynienia powinna zostać dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy i kompensować nie śmierć członka rodziny bo takiej nie da się ustalić ale jego wcześniejszą utratę.

Odnosząc się do specyfiki tej konkretnej sprawy, Sąd mając na względzie rozmiar doznanej przez powoda krzywdy i zakresu jego cierpień uznał,

że kwota zadośćuczynienia w wysokości 80.000,00 zł będzie odpowiednia

i stosowna, która spełni swój kompensacyjny charakter. Oczywiście jest,

że przyznana kwota zadośćuczynienia nie wyrówna całej krzywdy moralnej, bo tej w pieniądzu wyrównać się nie da, ale w jakiś sposób złagodzi te cierpienia. Zdaniem Sądu zasądzona na rzecz powoda kwota z jednej strony nie jest nadmierna i wygórowana, z drugiej zaś odpowiada poczuciu sprawiedliwości

i złagodzeniu krzywdy. Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie I wyroku zasądził na rzecz powoda kwotę 80.000,00zł.

Na podstawie art.481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonego roszczenia zgodnie z żądaniem pozwu - od dnia 28 marca 2014 roku, tj. od następnego dnia od dnia wydania decyzji omawiającej powodowi przyznania świadczenia z tego tytułu, co miało miejsce w dniu 27 marca 2014 roku. Zgodnie, bowiem z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, zatem żądanie pozwu w tym zakresie było w realiach niniejszej sprawy normatywnie zasadne (punkt I wyroku).

Przechodząc do uzasadnienia rozstrzygnięcia w przedmiocie żądanego przez powoda odszkodowania z tytułu pogorszenia się ich sytuacji życiowej po śmierci Z. K., należy zważyć, co następuje.

Treść art. 446 § 3 k.c. stanowi, że sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli skutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej. Odszkodowanie to obejmuje szkody majątkowe, których nie uwzględnia się przy zasądzeniu renty (art. 446 § 2 k.c.). Szkody te wyrażają się w ogólnym, znacznym pogorszeniu warunków życiowych, w jakich znaleźli się najbliżsi członkowie rodziny zmarłego. Powoduje ono nie tylko uszczerbek w aktualnej sytuacji materialnej, ale również w możliwości polepszenia warunków życiowych w przyszłości i w ograniczeniu planów życiowych. Nie chodzi przy tym o przyznanie zadośćuczynienia za same cierpienia związane ze śmiercią osoby najbliższej. Natomiast ocena „znacznego pogorszenia” zależna jest od rozmiarów ujemnych następstw natury majątkowej wywołanych przez śmierć osoby najbliższej (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 października 1970 r., III PZP 22/70, OSNCP 1971/7-8/120, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1977 r. IV CR 419/77 opubl. Lex nr 8025).

Przesłanką zasądzenia odszkodowania jest wystąpienie znacznego pogorszenia sytuacji życiowej najbliższych członków rodziny zmarłego. Ocena czy żądanie jest uzasadnione wymaga ustalenia, jaka była sytuacja życiowa

rodziny zmarłego przed wypadkiem oraz czy i o ile uległa ona pogorszeniu na skutek jego śmierci. Pogorszenia sytuacji życiowej, o którym mowa w art. 446 § 3 k.c. nie można sprowadzać do prostego zmniejszenia dochodów lub zwiększenia wydatków najbliższych członków rodziny zmarłego. Szkody majątkowe prowadzące do znacznego pogorszenia bieżącej lub przyszłej sytuacji życiowej osoby najbliższej zmarłemu są często nieuchwytne lub trudne do obliczenia. Często wynikają z obniżenia aktywności życiowej i ujemnego wpływu śmierci osoby bliskiej na psychikę i stan somatyczny, co niekoniecznie przejawia się w konkretnej chorobie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2004 roku sygn. V CK 269/03, opubl. Lex nr 238971).

Znaczne pogorszenie sytuacji życiowej uprawnionego w rozumieniu art. 446 § 3 k.c. zależne jest od rozmiarów ujemnych następstw o charakterze majątkowym, a także zmian w sferze dóbr niematerialnych uprawnionego wywołanych przez śmierć osoby bliskiej, już istniejących oraz dających się przewidzieć w przyszłości na podstawie zasad doświadczenia życiowego. Jego ocena powinna być oparta na szczegółowej analizie sytuacji osoby uprawnionej z uwzględnieniem wszystkich okoliczności, które mają wpływ na jej warunki

i trudności życiowe, stan zdrowia (w tym jego ewentualne pogorszenie wywołane śmiercią osoby najbliższej) wiek, stosunki rodzinne i majątkowe. Prawidłowa wykładnia pojęcia "stosowne odszkodowanie" powinna uwzględniać nie tylko okoliczności konkretnej sprawy, ale także realną wartość ekonomiczną. Musi ono wyrażać się sumą wymierną, stanowiącą adekwatne przysporzenie dla uprawnionego, a zarazem uwzględniającą ocenę większości rozsądnie myślących ludzi. Odszkodowanie należne na podstawie art. 446 § 3 k.c. nie jest odszkodowaniem pełnym w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., lecz z woli ustawodawcy "stosownym", tj. takim, które ułatwi przystosowanie się uprawnionemu do zmienionej sytuacji życiowej. Dyspozycja tego przepisu nie obejmuje zatem obowiązku wyrównania wszystkich szkód ustalonych detalicznie, pozostających

w związku przyczynowym ze śmiercią członka bliskiej rodziny, gdyż ze swej natury jest to kompensacja o charakterze ryczałtowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2008 roku w sprawie II CSK 143/08, z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie V CSK 544/07, z dnia 24 października 2007 r.

w sprawie IV CSK 194/07).

W najnowszym orzecznictwie należy zauważyć istotną zmianę stanowiska Sądu Najwyższego, który wielokrotnie wskazuje na konieczność posługiwania się obiektywnymi miernikami, umożliwiającymi, w sposób choćby przybliżony, określić szkodę. W przeciwieństwie do starszych orzeczeń, nie wskazuje na konieczność dostrzeżenia ścisłej granicy pomiędzy roszczeniami o stosowne odszkodowanie, a możliwością żądania renty. Jednocześnie wskazuje się w orzecznictwie, że odszkodowanie nie polega na drobiazgowym, detalicznym uwzględnieniu szkód pozostającym w związku przyczynowym ze śmiercią,

a jedynie na określeniu stosownego ryczałtu stanowiącego realną wartość ekonomiczną. Czyli taką, która będzie stanowiła dla uprawnionego stosowne przysporzenie ekonomiczne, uwzględniające ocenę rozsądnie myślących ludzi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2007 r. w sprawie IV CSK 194/07, z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie V CSK 544/07, z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie I CSK 465/06, a w szczególności z dnia 24 września 2010 r. w sprawie IV CSK 79/10).

W przedmiotowej sprawie bez wątpienia należy uznać, że na skutek tragicznej śmierci Z. K. znacznemu pogorszeniu uległa sytuacja życiowa jej syna – powoda I. K..

Powód jest osobą niepełnosprawną, od swoich wczesnych lat cierpiącą na wiele schorzeń, nie założył własnej rodziny, powód utrzymuje się z renty, przed wypadkiem matka opiekowała się powodem, mobilizowała go do działania, przygotowywała posiłki, prała, sprzątała, pracowała w gospodarstwie domowym

i rolnym, zajmowała się ogrodem wspomagała powoda też finansowo. Po śmierci matki na powoda spadł obowiązek utrzymania całego gospodarstwa domowego

i samodzielnego zadbania o swoje codzienne interesy. Powód po śmierci matki nie radził sobie z prowadzeniem gospodarstwa zarówno domowego jak i rolnego, sprzedał konie, świnie, gospodarstwo podupadło, powód chodził zaniebany. Długo po śmierci matki powód nie mógł spać ani normalnie funkcjonować, bał się o swoją przyszłość, jak sobie poradzi sam w życiu. Powód posiada rodzeństwo jednakże w zasadzie może liczyć tylko na pomoc siostry A. M.,

która przyjeżdża do powoda i stara się mu pomóc w sprzątanii, powód przyjeżdża do siostry 2-3 razy dziennie, dzwoni do niej około 20 razy dziennie, przyjeżdża do siostry żeby zjeść posiłek, przywieźć ubrania do prania, porozmawiać, wspomina zmarłą matkę, czasami pożyczyć pieniądze od siostry na bieżące utrzymanie. Do chwili obecnej powód I. K. ma 52 lata, jest kawalerem, grób matki odwiedza co tydzień w niedzielę, do chwili obecnej tęskni za matką, powód nie może - z uwagi na swoje inwalidztwo – odnaleźć się i poradzić sobie w codziennym funkcjonowaniu bez zmarłej matki.

W związku z powyższym, zdaniem Sądu, kwota 30.000,00 zł tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie jego sytuacji, jest uzasadniona w świetle okoliczności sprawy. Na podstawie art.481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonego roszczenia zgodnie z żądaniem pozwu - od dnia 28 marca 2014 roku, tj. od następnego dnia od dnia wydania decyzji omawiającej powodowi przyznania świadczenia z tego tytułu, co miało miejsce w dniu 27 marca 2014 roku. Zgodnie, bowiem z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, zatem żądanie pozwu w tym zakresie było w realiach niniejszej sprawy normatywnie zasadne (punkt II wyroku).

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. Na koszty poniesione przez stronę powodową składają się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3.600,00 zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. Dz.U. Nr163 poz. 1348 z późn. zm.), część opłaty sądowej od pozwu w kwocie 200,00 zł oraz kwota 17,00zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 3.817,00zł (punkt II wyroku).

W toku procesu Skarb Państwa tymczasowo skredytował koszty procesu w kwocie 5.300,00zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu.

Z tego względu, w punkcie III wyroku, Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie od pozwanego stosownie do wyniku procesu kwotę powyższą kwotę 5.300,00zł tytułem zwrotu części nieuiszczonych kosztów sądowych, których powód nie miał obowiązku uiścić (punkt III wyroku).

Z tych względów, orzeczono jak w wyroku.